

НАРЪДЪНЪ БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

БРОЯ 1 левъ.

Д-ръ Иванъ Петковъ

лѣкаръ Шуменската държ. болница

СЕ ПРЕМЪСТИ

на улица „СЛАВЯНСКА № 149

(срещу печатницата на „Спасъ Поповъ“)

ПРИЕМА БОЛНИ.

Съобщаваме за сведение на всички стопани на

вършачки, трактори и др. машини

ползващи се съ безмитни горивни, смазочни и др.

материяли, че такъв тая година ще получаватъ отъ

Фирмата ПЕТЪРЪ ТОДОРОВЪ & С-не отъ

гр. Шуменъ, при сжщитѣ условия, както е било до сега.

Магазина ни се намира въ самото здание на Шум.

Популярна Банка. Вънъ отъ горнитѣ материали,

ще намѣрите въ магазина ни всички необходими

технически материали и трансмисиони ремаци

кожени и балатове въ голѣмо количество.

Съ почитание: ПЕТЪРЪ ТОДОРОВЪ & С-не.

Дирекц. на Постройк. за Водоснабд. на Безв. Дели-Орманъ

гр. Шуменъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 259.

гр. Шуменъ, 24 априлъ 1928 год.

Обявява се, че при Дирекцията сж вакантни следнитѣ длжности: 1. Касиеръ-Счетоводителъ съ заплата 4,400.—лв. и безотчетни 1,000.—лв. месечно. Гаранция за длжността — 20,000.—лв. Кандидатитѣ за тази длжностъ трѣбва да иматъ най-малко срдно търговско образование и поне две години практика по счетоводителството и отчетността

2. Машинистъ съ заплата отъ 4,000.— до 5,000.— лв. месечно. Кандидатитѣ трѣбва да иматъ срдно специално образование и най-малко две годишна практика по дизелмоторитѣ.

3. Помощникъ Машинистъ съ заплата отъ 3,000.— до 4,000.— лв. месечно. Кандидатитѣ трѣбва да иматъ срдно специално образование и съ най-малко две годишна практика по електромеханика.

4. Мазачъ за машинитѣ съ заплата 2,000.— лева месечно. Искане се практика.

Освенъ документи за горнитѣ качества, кандидатитѣ трѣбва да представятъ и документи съгласно чл. 6 отъ закона за държавнитѣ служители.

Заявления придружени съ документи се приематъ въ Дирекцията най-късно до 5 май т. г.

Отъ дирекцията.

Поука отъ новото народно нещастие.

Голѣмото нещастие, което сполетѣ Чирпанъ, Борисовградъ и Пловдивъ, хвърли въ скръбъ цѣлия народъ и помрачи неговата великденска радостъ. Мнозина казватъ: „Трѣбва нашия народъ да е много грѣшенъ, за да понесе тия нови и най-страшни бедствия“. Истина е, че и нашия народъ презъ последнитѣ години плътно пригърна грѣха и порока. Въ разгара на отвратителнитѣ убийства, самоубийства, отцеубийства, детеубийства, грабежи, клетвопрестжпления и лъжесвидетелства, за които чатѣхме и всѣки денъ гледахме предъ очитѣ си, въ разгарана пламналата отъ развратъ човѣшка плътъ, що гледахме разголена по театри и кинематографи, четѣхме въ

порнографната литература, срещаме по площади, тротоари, даже църкви, въ развилнѣлата се жажда за пари, богатства, охолентъ животъ, примѣръ за която гледахме у голѣми политически мжже, въ разгара на това безумно злонравие често кротки душици мѣлвѣха: „Всичко това не е на добре. Пакъ ни чака нѣкакво всеобщо бедствие!“ Дали тия невинни душици не пророчествуваха? Но нали ние всички почти всѣки денъ, изумени отъ нѣкое страшно престжпление, сами казахме: „Не отиваме добре! Ще стане нѣщо много лошо! Дали не ще изтървемъ родината си за трети пжтъ?“ И ето, **сташъ то нѣщо** дойде. Южна България, а съ нея и цѣла България е хвърлена въ най-

дълбокъ трауръ. Загинаха човѣшки животи, три цвѣтущи града и нѣколко десетки села сж почти разрушени. Двестѣхилодно население е на открито или подъ палатки. Дъждове ваятъ непрекъснато. Отъ часъ на часъ трусоветѣ продължаватъ. Ето и въ тази минута, срдъ, 24. IV, 11½ часа по обѣдъ, като пишемъ тия редове, столътъ ни се люлѣе, зданието скърца, облацитѣ се сгжстятъ, става все помрачно. Следъ труса заваява с и л е н ъ дъждъ.

Ние всички имаме предчувствие за това бедствие. Никой, обаче, не знаеше, че такава, и не друга, горчива чаша ще ни се поднесе.

Земетресението е природно явление. Всѣко природно явление си има своитѣ естествени причини, обаче за човѣка, който е едно духовно същество и който задъ видимата и осязаема материя вижда всесилната ржка на единъ Творецъ, землетресението е едно знамение.

Нашиятъ народъ е много страдалъ. Надали има народъ подъ слънцето, който да е понесълъ толкова болки, страдания, унижения предъ чужди народи, като нашия народъ. Вѣковното страдание е отпечатено на лицето на българина. Вгледай се въ лицето на нашия селянинъ.

п. н. — София.

Политика и религия.

Въпроситѣ, какви сж отношенията на политиката и религията, съвмѣстими ли сж и дали могатъ да се съгласуватъ отдѣлнитѣ задачи, които преследватъ — сж предметъ на разглеждане въ брошурата на Гр. Петровъ подъ горния надловъ. Неговитѣ възгледи сж искрени, смѣли и правдиви, хвърлятъ изобилна свѣтлина въ тая областъ; като разпрѣсватъ много заблудения — ни разкриватъ изворана трагизма въ нашия животъ. Ето защо ще направимъ едно изложение на тия мисли.

— Темата за политиката е много жизнена и интересна; тя е общо дѣло въ наше време. Всички: — мжже и жени, професори и селяни, художници и работници, търговци и чиновници, занаятчи и свещеници, щатъ или не щатъ, а **трѣбва да решаватъ, какъ върви политиката, какъ трѣбва да върви**, кои сж правилнитѣ пжтища на политиката и где трѣбва да се търсятъ здравитѣ корени на желания държавенъ животъ. Тукъ е и важно да си уяснимъ,

Нима отъ тамъ не лѣха страдание, недовѣрие, грижа за утрешния денъ? Историята на българския народъ е единъ черенъ нанизъ отъ страдания. Българската народна пѣсенъ е единъ плачъ, погребаленъ заукой, за минали страдания.

Но, „Богъ, когото обича, него наказва“. И още: „Страданията пречистватъ душата, както огнѣтъ пречиства златото“, — думи на Св. Иоанъ Златоуста. Може би ние сме заслужили страданията, които ни се изпращатъ, но нима само ние грѣшимъ предъ Творецъ? Страданията, що ни се прашатъ и трупатъ къмъ другитѣ народи лишения и икономически затруднения, носятъ това добро, че ни правятъ търпеливи, износливи на всѣка болка, правятъ българския духъ дълбокомисленъ, одаряватъ го съ качества, каквито другъ народъ нѣма. Да, българитѣ, по общи свидетелства, минаватъ за едно отъ най-даровититѣ племена въ свѣта. За нашия народъ въ бждещето на историческия животъ Провидението готви едно избрано мѣсто между народитѣ. Но това първо мѣсто ще се изкупи съ вѣковни страдания. А сега да цѣримъ болкитѣ. Всѣки да помогне. Не бива да падаме духомъ. Да утримимъ погледъ въ бждещето и да работимъ!

за своитѣ обвинения, ще ви посочатъ десетки и стотини, а може би хиляди примѣри отъ историята на всички народи, де-то, *безспорно*, религийтѣ сж се проявили и проявяватъ и като разсадници на суевѣрието, и като огнища на злобенъ фанатизъмъ и като училища на робство. Обаче, въ случая имаме работа не съ сжщността на религията, а съ *проявленията на извращението ѝ*. Защото, *нека се запомни, трѣбва да се прави разлика между идеята на религията и фактитѣ на религията*. Както съществуватъ трагедии на хора, трагедии на народи, трагедии на държави, така има и трагедии на идеи, когато великитѣ и чисти идеи извратено се възприематъ отъ хората и още по-извратено се прилагатъ отъ тѣхъ въ живота. Дори и социалистътъ Вайтлингъ, единъ отъ най-върлитѣ врагове на религията, подчертава въ една своя книга почти сжщата мисълъ: „Както злиятъ животъ на човѣчеството, тъй и всѣка частна проява на тоя животъ, трѣбва да се разглежда именно отъ две гледища: отъ гледището на факта тъй както си е положението, и отъ гледището на идеята, тъй както трѣбва да бжде

Много явно е, тогава падатъ и най-тежкитѣ обвинения противъ религията, колкото исторически и да се подкрепятъ съ факти; тѣ не се явяватъ вече съсипателни за нея, явява се само въпросъ: произтичатъ ли тия тъмни влияния на религията изъ нейната сжщностъ или тѣ сж грозно извращение чистата идея на религията? — Сжщността на религията е дълбокиятъ стремежъ у човѣка къмъ съвършенство, къмъ въплотяване на всестранната любовъ въ дѣла; различнитѣ религии сж цвѣтежъ на човѣшкото у човѣка, на възвишеното, на моралното.

Скици отъ родината.

ЗЕМЕТРЪСИ.

Тѣ често ни навестваватъ. Когато се позабравимъ, сполетяватъ ни, за да се опомнимъ, за да се осмислимъ и да измѣнимъ поетата посока. Тѣ носятъ нещастия за градове, села, — за народъ и държава. Не може единъ органъ да е боленъ, а тѣлото здраво и спокойно. Не може да има спокойствие тукъ, когато нашитѣ сънародници отвѣдъ Балкана сж изложени на мжки и тегла. А тия нещастия дойдоха неочаквано. Въ единъ свѣтълъ денъ предъ великденъ когато мало и голѣмо се готвѣше да посрещне свѣтлата пасхална утринна, раздра се чрезъ трусь завесата, която потулваше измъчената народна душа, блѣсна нова рана — десетки хиляди голи, безъ подслонъ деца — до бѣловласи старци, гладни, чакащи помощи отъ своитѣ близки. 14 и 18 априлъ, ще сж вече паметни дати, защото задъ тѣхъ се виждатъ развалинитѣ и пуше-

цетъ на три града и много села, увеличиха се народните беди, — постави се народа предъ нови изпитания. Право е, че тия явления не сж нови за насъ. Прѣсенъ е още спомена отъ 1913 год., когато сжщо така много пострадаха Г.-Орѣховица, Лѣсковецъ и Търново.

Човѣшкиятъ умъ търсѣше тогава обяснения, търси ги и днеска. Създава си хипотези, идва до теории, — всичко това да запълни своята любознателностъ, да се успокои за моментъ. Обяснението е отъ такова естество, че не може да помогне на страдащия, нито може да предвиди подобни катастрофи.

Знайно е, че Пловдивското поле представлява обширенъ гребенъ, тепетата на който сочатъ, че основата на това поле, въ началото на терциера е била единна съ Ср. Гора и Рилородопския масивъ. Но вследствие промѣнитъ на земния теренъ, които ставали тогава, както и сега, хлѣтна тая частъ. Явила се вече една процепна линия на югъ отъ Ср. Гора и северно отъ Родопъ. Образуваха сж се малки и голѣми долини. Потекли презъ тѣхъ рѣки, — наслагали сж се много материали. Образуваха се почти идеална равнина, напоявана отъ Марица и набраздена отъ малки ерозионни порѣния. Само топлинѣ извори напомнятъ, че сж потомци на голѣми подземни рѣки и земни съгресения. Образуваха се тектонални линии на югъ отъ Ст. Планина, сев. и югъ отъ Ср. Гора, на сев. отъ Родопъ, около Витоша и по Янтра, Осъмъ и Витъ и другаде. Така предполага геологията да е било.

Сейсмологията ни дава следнитъ хипотези за обясняване земетръситъ:

1. Че тѣ се дължатъ на вулканични изригвания. Ерупцията на тия последнитъ приизригването, докарва въ движение околнитъ земни пластове. Това се потвърждава и съ трусоветъ, които причинява Везуви. Етна, Стромболи, Хекла, Кракатау и др.

2. Вследствие подземна ерозия се образуватъ подземни пещери. Горнитъ пластове се стремятъ да изпълнятъ тия кухини и причиняватъ тѣзи земни трусове. (Гор. Орѣховица).

3. Тектоническото се дължи нападения, причинявани вследствие изстиването на земното ядро. Тектонични или дислокационни земетръси ставатъ око-

ло нагннатитъ планини, както въ нашия случай — Стара пл. Въ Русия подобни трусове не ставатъ. Чирпанско преживѣ подобна катастрофа въ 1829 г. София 1858 г.. Пакъ Чирпанъ 1904 г. 1909 г. — все отъ тоя родъ.

Яви се едно мнение напоследъкъ, което свързва всички станали тая година земетръси (4) съ промѣната, която се наблюдава изъ слънчевата сфера. Това мнение се силае да обясни съ това ненормалнитъ атмосферни промѣни, сжщо и явленията, които предшестваха труса: силно барометрично спадане, колебание на магнитната стрелка, магнитни бури, атмосферни електрически пълнежи, съвкупността на които докарватъ въ особено състояние хора и животни.

Така се мжи науката да обясни труднообяснимото.

Нека обясненията да се даватъ по после, а сега единадушно, кой съ каквото може, да помогнемъ на бедствующитъ. Държавната властъ да е на поста си и да прегради пътя на спекулантитъ. Говори се вече, че жиго нѣмало, строителенъ материалъ липсвалъ и пр. пр. На подобни маневри ще трѣбва Родината да турне край

Хроносъ.

ХРОНИКА

Ние българитъ, колкото отъ една страна въ известни случаи проявяваме умраза и жестокосърдечие, толкова въ други случаи нашитъ сърца бърже се трогватъ предъ страданията на другитъ и затова сме способни за високи нравственъ подвигъ. Презъ последнитъ дни цѣлиятъ народъ като единъ човѣкъ е обхванатъ отъ мисълта: какво ли правятъ нещастнитъ хора въ пострадалитъ мѣста? Да помогнемъ! И всѣки гледа съ нѣщо да помогне. Чиновницитъ се лишаватъ отъ едномесечитъ си заплати, търговцитъ, занаятчиитъ, всички, всички основаватъ комитети за събиране помощи. Войската сжщо не остана назадъ. Войници и офицери сж се лишили за два дни отъ заплатата. Така вече 3 милиона лева има за пострадалитъ.

Разбира се, и църквата не остава назадъ. Св. Синодъ и Митрополитъ изпращатъ чувствителни суми. Въ Шуменъ свѣщолъвницата сумата 10,000 — десетъ хиляди лв. църквата „Св. Възнесение“ — 5,000 лв., Добр. просвѣтно братство при сжщата църква 2,000 лева, Свѣщенницитъ при сжщата църква и членоветъ отъ настоятелството на сж-

щото братство 1,500 лв. Настоятелството на другата църква въроятъно сжщо ще внесе нѣколко хиляди лева. Свещеницитъ отъ Шуменската духовна околия събраха помежду си 5,600 лева. Всѣки свещеникъ жертвува по 3 дневни заплати.

Нека всѣки да отдѣли нѣщо и да помогне. Нѣма право да окайза пострадалитъ и да говори за народното нещастие онзи който не е отдѣлилъ поне малко отъ своя приходъ за Пловдивъ, Чирпанъ и околната.

Въ всички църкви на царството утре, Недѣлята на Мироносѣнитъ, и на Гергьовденъ, ще се пуснатъ дискусии за пострадалитъ отъ землетресението.

Довечера, сжбота, 7 часа въ църквата „Св. Възнесение“ въ града ще се отслужи **Всенощно бдение съ молебени** за спиране на землетресението въ нашата страна. Нека всички добри християни дойдатъ въ църква да се помолитъ Богу да спре бедствията въ нашата нещастна страна

За великденскитъ празници църквата въ с. Кирилово, Преславско, купи само единъ килограмъ свѣщи. На въпроса, койго зададохме очудено на купувача защо купува толкова малко свѣщи, той ни отговори, че освенъ нѣколко стари хора, никой презъ великата недѣля не ходи въ църква. „А младитъ не стѣпятъ въ църква даже на самия Великденъ“. Много добре правятъ Кириловцитъ! Но дали само въ Кирилово е така? Остава да чакаме отъ провидението само плодородие и благоденствие...

Преди нѣколко дни единъ християнинъ ни се оплака, че между група хора единъ образованъ господинъ, по име православенъ, се присмѣля на съобщението въ вестницитъ, че въ София и цѣлата епархия било наредено да станатъ молебени по случай народното бедствие. Намѣрили се хора, които добре отговорили на „образования“ господинъ. Ние бихме замолили мнозина отъ тия „образовани“ господа, които иматъ нещастие да не върватъ въ Бога, като чувствуватъ своитъ души изсъхнали, да не сушатъ душитъ поне на другитъ хора. Вървата въ Бога, дълбоко то чувство на надежда у човѣка въ неговия Създателъ, е едно богатство за човѣка въ този суетенъ, времененъ, пълненъ съ страдания животъ. И онзи, който прави опитъ да обезвѣри човѣка, посѣга на неговото най-съкровено богатство. Можешъ да забравишъ имота на човѣка. Той ще спечели новъ имотъ. Но, ако отнемешъ отъ душата вървата въ Правдата и Възмездие, въ Наградата и Любовта, и посѣешъ тамъ съмнението, ти му отне-

машъ всичко, защото той вече не ще има куража да живѣе — нищо не ще спечели, всичко ще изгуби. „Който съблазни едно отъ тия малкитъ, по-добре да му поставятъ водениченъ камъкъ на шията и да го пуснатъ въ морето“, казва Исусъ. Ако миллионното човѣчество преди седмица спомни пощята на възкресението Христово и отъ тая върва доби сили за нова работа, защо висе, които сте осакатили душитъ си и сте неспособни да преживяте тая радостъ, прѣчете на сжщитъ хора да се надяватъ Христъ? Ако Христосъ не е възкресналъ, миллионитъ хора, които го изповѣдватъ, сж достойни за окайване, християнството би било една лъжа, която историята отдавна би забравила. Безъ възкресението на Христа, историята на европейскитъ народи, включително съ малка България, въ настоящия и видъ е немислима. Ако отрецемъ възкресението на Христа, трѣба да отрецемъ историята на своя собственъ народъ. Това е абсурдно. А нима върху една лъжа единъ народъ може да твори своя история, свой християнски битъ, вече 1400 години? Ако пакъ Христосъ е възкресналъ, нима той нѣма властъ надъ природата, нѣма властъ надъ стихийтъ? Пакъ повтаряме, висе, които се смѣтатъ за много умни и се срамуватъ отъ върва въ Бога, а върватъ, че като заиграе лѣвото ви око ще ви дойде щастие, висе, невѣрующи суевѣрци, които имате много куражъ като спре землетръса и треперете наравно съ всички, като се залюбѣ земята, не прѣчете на хората да търсятъ своя Богъ, своята утѣха.

Комитетътъ по постройка на Изолационенъ домъ при Шуменската държавна болница, благодарни на семейство Д-ръ Сидовски за внесени 200 лв., вмѣсто вѣнецъ по случай смъртта на тѣхния приятелъ Д-ръ Жеховъ.

И второ голѣмо нещастие — е постигнало семейството на Благоевѣйния свещ. **Радославъ Поповъ** отъ с. Конакъ, Поповско. Следъ продължително и мжчително боледуване на 10. того е предалъ Богу духъ първородния му синъ **Стоянъ**, роденъ на 13. VIII-1904 г. —Още година не е минало отъ като това семейство претърпѣ тежка загуба отъ пожаръ, който обърна само за нѣколко часа въ пепелище къщата му, покщинната и всичко въ нея, — като успѣха да се спасятъ живи само съ дрешкитъ, що били на гърбъ и съ които сж легнали вечерта. — Покойниятъ младъ юноша **Стоянъ**, работѣше при Бр. Бакърджиеви въ гр. Попово (негови племенници), кадето съ своята честна служба, примѣрно поведение и благъ характеръ бѣ

спечелилъ силната обичъ и доверие, както на своитъ, така и на всички свой другари и познати. Той бѣше първа опора и надежда на семейството въ бѣдащето и излизане отъ тежкото материално положение. — Но... Уви, рухнаха тия надежди и очаквания. — Сжбага друго била отредила. Неумолимата смъртъ потопа на ново тежки грижи и скърбъ неговитъ добри родители, братя и сестричѣта. **Богъ да го прости**, а на близкитъ му да даде утѣха!

Опѣлото и погребението му сж извърши на 11 сжщи въ 1 часъ следъ пладне въ с. Конакъ при прѣсѣствие на Благоевѣйния свещ. Сакелари Кълчишковъ отъ гр. Ост. Пазаръ и Свещеницитъ: Ст. Н. Стефановъ — Х. Факъ и М. Поповъ — с. Дуванларъ и при стечение много християни и християнки отъ селото, околнитъ села, неговитъ близки роднини, другари, учители и ученици и др. почитатели отъ Попово и другаде. —

Съобщава: свещ. *Ст. Н. Стефановъ* с. Хасанъ-Факъ.

В. Шуменски вѣсти съобщава следната смѣшна и сжщевременно печална история. Преди три дни нѣкой си Бѣлчо Дамбазовъ отъ града, богатъ човѣкъ, устройъ най-тържествено погребение на урѣлия свой сжжъ конь. Съ този конь Бѣлчо забогатѣлъ и за тоя сега го облича цѣлъ въ черенъ сѣтень, качва го на най хубавата каруца, откупува градска музика, която свири погребални маршове, устройва настояща погребална процесия. Не се знае дали не е несенъ и кръстъ, та кошунството е пълно. Следъ това се слага пие не и, разбира се, ще е имало и пие не, и сигурно „благодарниятъ“ спанинъ ще е пролѣлъ и сълзи своя конь, защото погребение бива да мине безъ сълзи. На коя ще бѣде построенъ паметникъ. Така. Ето до къде стигатъ наши хора! За всичкото това тържество казватъ, Дамбазовъ похарчилъ около 5,000 лева. А повече отъ 200 хиляди души въ Пловдивъ Чирпанъ, стоятъ безъ подслонъ вече цѣла седмица на дъждъ, кой знае колко души отъ тѣхъ ще измратъ отъ пневмония, туберкулоза, ревматизмъ и пр. ако нѣкой би поискалъ отъ Дамбазова тѣзи пари за пострадалитъ, кой знае какъ би се отговорило. Хората загубили върния погледъ върху живота. Дамбазова не Богъ е помогналъ да спечели имотъ, а единъ конь. Другъ върва, че „жжметъ“ му бѣ въ кучето. Трети всѣки месецъ сѣмѣния женитъ си, та дано най-малко дойде нѣкоя, която носи „плетено“. Грубо суевѣрие! Ако кондята, устроена отъ Дамбазовъ би станала въ Свѣтската Русия, се смѣтне за гавра съ християнското погребение. Въ България въ сѣки м о ж е да си позвали каквото ще кошунство, нико не ще му попрѣчи. Ние сме **стна на пълната слободия**.

Бѣчварътъ Францъ.

(Елзаски разказъ).

(По случай всенародната подписка за събиране помощи).

Зимно време, когато нощта простре чернитъ си криле върху елзаскитъ села и върху обширинѣ борови гори, баба ни събираше около огъня въ кжци и ни разказваше често следната приказка:

— Много отдавна, въ време на феитъ, въ Страсбургъ живѣше единъ богатъ бѣчваръ на име Францъ.

Този дебелъ и тлъстъ човѣкъ съ голѣмъ коремъ и съ червендалесто лице бѣше презиранъ отъ всички граждани въ Страсбургъ, защото имаше единъ голѣмъ недостатъкъ: той бѣше отвратителенъ скжперникъ.

Единъ лѣтенъ день Францъ привършваше едно голѣмо бурепредназначено за Страсбургския епископъ и пѣеше радостно, придружавайки пѣсенята си съ ритмичнитъ удари на своя чукъ. Мислейки за звъндливитъ монети, съ които щѣха да възнаградятъ труда му,

Францъ се усмихваше щастливо.

Внезапно той се обърна къмъ вратата и спре да чука джигитъ. Една стара парцалива сиромашкина се бѣше изправила на вратата и го гледаше боязливо.

— Какво търсишъ тукъ, негоднице, каза той недоволено и презрително.

— О, господине, горещо е и съмъ жадна. Ако ми дадете малко вода, ще ми послужи много.

— Махай се отъ тукъ, стара вещице, до като не съмъ те избѣскалъ.

Тогава стана нѣщо необикновено:

Прегърбената снага на старата просекиня се изправи, бръчкитъ на лицето ѝ изчезнаха, лицето ѝ получи ангелска красота и дрипитъ ѝ се преобърнаха на златно тъкане рокля, обсипана съ най хубави скжпоценни камъни. Просекинята ѝ тояга се преобърна на една лека златна пръчица, хубава и добре изгладена.

Лицето на феята — защото това бѣше една фея — стана сириозно. Обръщайки се къмъ бѣчваря, тя каза:

— Ти, който си безмилостенъ къмъ нещастнитъ и не съчувствувашъ на мжжитъ имъ, ти, който си безчувственъ къмъ страданията и болкитъ, ти който отказвашъ поради отвратителното си скжперничество да дадешъ най малката милостиня, отъ днесъ ти си осжденъ да носишъ това голѣмо буреп до тогава, до когато го напълнишъ.

Следъ тѣзи думи феята изчезна.

Веднага следъ изчезването на феята една непреодолима сила принуди Францъ да дигне бурето върху раменетъ си и да се отправи къмъ Рейнъ.

Той пристигна на брѣга и потопа бурето въ водата, но когато го извади, въпрѣки добрата си изработка, бурето не задържа нито капка вода. Изплашенъ отъ това, Францъ потопа отново бурето въ водата, но боейки се да не бѣде повторно измаменъ, не се осмѣляваше да го извади. Най-после той се окуражи и го повдигна.

— О! нещастие, бурето бѣше пакъ празно.

Францъ се изправи. Погледътъ му бѣше замаянъ, слѣ-

питъ му очи биеха силно и той тръгна безъ да знае кжде.

Така той скита отъ градъ въ градъ, по планини и долини, день и нощъ, носейки въскога своето буреп Кждето видѣше рѣка, той тичаше да го напълни, но въскога оставаше излѣганъ. Тогава Францъ тръгна като лудъ, подтикванъ отъ една незнайна сила. Селенитъ се плашеха отъ вида му и избѣгваха срѣщата му, а кучетата виеха подре му.

Една хубава лѣтна нощъ, когато всичко спѣше и тишина царѣше върху полето, Францъ се спре до едно езеро, въ една отдалечена гора. Вечерниятъ вѣтречъ люлѣше сладко листата на дърветата, чието шумолене напомняше пѣсенята на еолийскитъ арфи. Надъ него върху единъ голѣмъ джбъ единъ славей отправѣше къмъ небето своята влѣшебна мелодия.

Съ очарована душа отъ този божественъ концертъ бѣчварътъ размисляваше. Той сравняваше съ дълбока горчивина това спокойствие на природата съ своята непрестанна мжжа.

О! си викаше той, какво

сгрѣшихъ, че съмъ тѣй тежко наказанъ?

Дали за това, че отказалъ да дамъ една чаша вода на старата просекиня?

При тѣзи думи той изтрѣна: нѣкой говорѣше задъ него!

— Не, Францъ, каза гласътъ ти си наказанъ не толкова! отказа да дадешъ милостиня колкото за отвратителното скжперничество.

Нещастника почувствува прѣвъ пжтъ колко голѣма бѣше неговата грѣшка и станавъ чувствителенъ отъ дългото страдание, падна на колѣнъ молѣйки небето да го прости.

Върху мършевитъ му стрѣни протекоха рой сълзи, отъ които една капна въ бурепото.

Тогава, о! чудо, бурето напълни веднага, Францъ получи прошка.

Унесенъ отъ радостъ, той завърна щастливъ въ кжжето.

Разказватъ, че следъ тоя всички нещастници намиращи подслонъ и храна при него всички го почитали.

Да изразятъ още повече почитъта и уважението си къмъ него, хората го наричали „бѣчваръ“.